

Arrest

nr. 295 285 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 8
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 288 099 van 26 april 2023 weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 10 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : Z.

voornaam : N.

geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : Shawat

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/03/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/04/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie

("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling.

Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoekende partij stelt vast dat zijn herkomst niet wordt betwist.

3.2.1.1/ Risico op stigmatisering – art. 3 EVRM.

De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht.

Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Sharia-wetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt.

Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd:

Despite a general amnesty by the Taliban, announced in August, her office has received “credible allegations” of more than 100 killings of former Afghan national security forces and others associated with the former Government.

At least 72 killings were attributed to the Taliban, and in several cases the bodies were publicly displayed.

“In Nangarhar province alone, there also appears to be a pattern of at least 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be members of the ISIL-KP. Brutal methods of killings, including hanging, beheadings, and public display of corpses have been reported,” she added.

(...)

The UN mission in the country, UNAMA, has documented nearly 60 apparently arbitrary detentions, beatings, and threats of activists, journalists, and staff of the Afghanistan Independent Human Rights Commission, attributed to the de facto authorities.

Several women's rights defenders have also been threatened, and there is widespread fear of reprisals since a violent crackdown on women's peaceful protests in September. Many media outlets have shuttered, as have numerous civil society groups.

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloftes.

The Taliban are facing international condemnation after they announced on Wednesday that girls would not be allowed to attend secondary school, despite their previous assurances.

“The denial of education violates the human rights of women and girls,” said Michelle Bachelet, the UN human rights high commissioner. “Beyond their equal right to education, it leaves them more exposed to violence, poverty and exploitation.”

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant ‘Kronen Zeitung’ kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen:

Zabihullah Mujahid, l'une des plus importantes voix des Taliban, à Kaboul, a déclaré, lundi 30 août, au journal autrichien Kronen Zeitung, que les Afghans dont les demandes d'asile ont été rejetées "seraient traduits en justice" à leur retour dans le pays. "Le tribunal devra alors décider comment procéder avec eux".

Le journal autrichien n'a pas réussi à obtenir plus de précisions quant au sort qui attendraient ces expulsés.

Op de website van de betrokken krant staat het volledige interview te lezen met de betreffende passage:

Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?

Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring.

Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa.

In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel.

Uw Zetel heeft in het arrest nr. 278 653 dd. 12 oktober 2022 bevestigd dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van terugkerende Afghanen vanuit het Westen.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 38 in EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

Er dient te worden vastgesteld dat er bijzonder weinig of geen informatie voorhanden is om dit risico in te schatten.

Zo weten we zelfs niet hoeveel Afghanen er al zijn teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten. Zijn er al Afghanen die (gedwongen) teruggekeerd van Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten? Er lijken hierover geen data beschikbaar, minstens dient te worden vastgesteld dat verwerende partij deze niet voorlegt.

De thans bestreden beslissing geeft verzoeker een bevel om het grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten. Aangezien verzoeker nergens een legaal en duurzaam verblijfsrecht heeft, betekent de bestreden beslissing de facto dat verzoeker op eigen houtje naar Afghanistan dient terug te keren.

Verzoeker heeft inmiddels Afghanistan verlaten sedert begin 2019, ofwel meer dan 4,5 jaar geleden. Verzoeker verblijft al sedert minstens juni 2020 in Europa/België, ofwel inmiddels 3 jaar.

Op geen enkele manier onderzoekt de thans bestreden beslissing het risico op stigmatisering ingevolge zijn langdurige afwezigheid uit de gemeenschap. Het risico gestigmatiseerd te worden omwille van de langdurige afwezigheid kan niet los gezien worden van de huidige financiële en economische crisis in Afghanistan.

Sedert de machtsvername van de Taliban in augustus 2021 is inderdaad een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel , 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering.

Het EASO COI-rapport van januari 2022 stelt:

As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation' in the country'.⁷³⁴

The prices of food commodities in Afghanistan were reported to have increased significantly: from June to September 2021, the cost of wheat flour was reported to have increased by 28 % and the price of cooking oil reportedly increased by 55 % compared to the same period in 2020. Based on Seasonal Food Security Assessment (SFSA) data for 2021, 95 % of Afghanistan's population reported a decrease in household incomes compared to 2020, with 83 % of urban and 72 % of rural households reporting a significant reduction.⁷³⁵ According to Integrated Food Security Phase Classification (IPC) analysis for September 2021, nearly half of Afghanistan's population was reported to experience 'high levels of food insecurity,' while the figures of 'food insecure people' were the highest since the first IPC analysis in 2013, which made the situation in Afghanistan 'the world's second-largest food crisis, in absolute terms.'⁷³⁶ Based on World Food Programme (WFP) surveys, for the first time, urban residents were reported to have faced the same level of food insecurity as rural residents, with 'virtually no family' in urban and rural environments that would be able to 'afford sufficient food'.⁷³⁷

In September and October 2021, which is the post-harvest season, 18.8 million Afghans, or 47 % of the total population, was reported to have faced 'high levels of acute food insecurity, classified in Crisis or Emergency (IPC Phases 3 or 4),' which was nearly a 30 % increase from the period in 2020. Of this figure, around 6.8 million Afghans were reported to experience 'critical levels of acute food insecurity, classified in Emergency (IPC Phase 4)'.⁷³⁸ According to IPC figures, the provinces with the situation of Emergency (IPC Phase 4) comprised in September-October 2021 all three provinces in the North-West (Herat, Badghis, and Ghor), almost all provinces in the North (Faryab, Jowzjan, Sar-e Pul, Balkh, and Samangan), some of the central provinces (Uruzgan, Daykundi, Bamyan, and Kabul), Ghazni province in the South, Badakhshan in the North-East, and Nuristan and Laghman in the East; other provinces were classified as Crisis (IPC Phase 3).⁷³⁹

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement'.⁷⁴⁰

Het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Voormeld rapport maakt melding van 22,8 miljoen Afghanen in een 'IPC phase 3' of hoger en minstens 6,8 miljoen in 'IPC phase 4'.

Hieronder wordt een tabel weergegeven van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification) weergegeven:

(...)

Mensen die zich in een IPC Fase 4 bevinden lopen imminent gevaar voor hun leven. Gelet op het gebrek aan voedsel eten zij bvb. ook reeds zaden die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren:

Each IPC Phase has a description, priority response objective, and a set of common characteristics expected among households. Below is an example of how this is presented for Phase 4.

- *Phase description.* Households experiencing Phase 4 conditions typically have large food consumption gaps, which are reflected in very high acute malnutrition and excess mortality, or are partially able to mitigate large food consumption gaps but only by employing emergency livelihood strategies and asset liquidation that threaten future food security.
- *Priority response objective.* Households experiencing IPC Phase 4 should be targeted with responses that focus on saving their lives and livelihoods. Activities such as food assistance, cash assistance and asset redistribution, together with an analysis of key drivers and limiting factors, should be optimally considered during the response analysis.
- *Common characteristics.* Populations of households experiencing large food consumption gaps (IPC Phase 4) are also more likely to be engaging in crisis or emergency livelihood coping strategies, such as eating seeds intended to be used for next season, selling the last adult female livestock or selling land. In addition, households in these conditions are also more likely to have been affected by shocks and have some dimensions of food availability, access, utilization and stability that are limited. If areas have at least 20 percent of households experiencing these conditions, acute malnutrition and mortality should be relatively high or increasing.

Human Rights Watch trekt midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen:

“Children in the provinces – they are only skin on bones now – and I’m afraid this is only going to get worse,” the director of an international humanitarian organization in Afghanistan told me.

According to a health ministry official, approximately 1 in 10 newborn Afghan babies born since January 2022 have died – over 13,000 total – an increase believed to be exacerbated by worsening malnutrition, hunger-related diseases, and the collapse of the country’s healthcare sector. 95 percent of the population does not have enough to eat and 3.5 million children need nutritional support.

“Half of those we admit for critical care are also malnourished,” a doctor with Médecins Sans Frontières reported. Almost 800 children in one hospital in Helmand province are there because of acute malnutrition.

While many countries have pledged humanitarian aid, Afghanistan also urgently needs a functioning banking system to address the crisis. Most Afghan banks are barely operating now. In recent weeks, the United States and World Bank have unlocked billions of dollars in assistance, but restrictions on Afghanistan’s Central Bank are still making large transactions or withdrawals impossible.

Aid groups delivering humanitarian assistance say they are unable to move funds into Afghanistan because international banks remain wary of preexisting sanctions on the Taliban, and Afghan banks limit cash withdrawals due to currency shortages. Aid groups say that payments to Afghanistan are routinely blocked by banks wary of running afoul of sanctions.

Instead, most groups use the informal hawala system to transfer funds, even though the service charges can range from 4 to 8 percent in cities or as much as 13 percent in remote areas. Before the Taliban takeover in August 2021, rates were at about 2 percent.

Donors have been understandably worried that efforts to restore Afghanistan’s Central Bank would bolster the Taliban’s rule. Since taking power, Taliban authorities have arbitrarily arrested activists and journalists, executed former government officials, and engaged in widespread violations of women’s and girls’ rights.

But Afghans need all their rights protected, including the right to food. While humanitarian assistance programs can help mitigate the economic crisis, they are far from sufficient. The Taliban also need to address the crisis, including by letting women work, and donors should monitor bank transactions to ensure funds are being used for legitimate humanitarian and commercial purposes.

Without that, it will be impossible to ease the crisis and help Afghanistan's most vulnerable children.

De speciale gezant van de VN, Dr. Ramiz Alakbarov, verklaarde op 15 maart 2022 nog dat minstens 95% van de Afghanen te weinig eet en noemde de humanitaire crisis in Afghanistan er een van ongeziene proporties ('unparalleled proportions').

Er zijn reeds verschillende publicaties vindbaar over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel.

Farhanaz echoed this concern. "There is a visible sense of desperation among millions of Afghans; people are selling their babies and young girls to survive. And yet Afghans are losing their lives," she said, choking back tears.

Here a World Vision health worker in Afghanistan describes the brutal reality of what is happening in her country, as the world looks the other way. Her name has been redacted to protect her:

I haven't been sleeping very well. A few weeks ago I saw a young girl in the arms of an older man, crying uncontrollably and asking for her mother. I can't get her out of my head. I know that she had been sold by her parents to the man holding her, to get some money so that the rest of their family could survive. Since that day I've lost so many nights sleep, I cry every time I remember her.

Can you imagine having to sell your own daughter? I'm a mother too, and I cannot accept that a child has to experience anything like that, but this is what is happening here in Afghanistan now.

World Vision zélf heeft zich inmiddels genoodzaakt gezien een noodfonds te creëren om families te voorkomen hun kinderen te verkopen:

The situation in Afghanistan is so bad that my dedicated national emergency response staff — while running food aid programs in remote areas — have now set up an in-office fund to support families so they can stop selling their children.

Although these practices took place before the Taliban came to power, they've now worsened due in part to the hunger crisis. My staff recently even heard of one father who tried to leave his children at a mosque, such was his desperation. This is happening because food assistance programs like those we run, which meet the needs of many thousands, are being outpaced by the growing numbers of people facing starvation. Many of the previous activities run to protect vulnerable children have also not been able to restart following the change in national leadership.

De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan moeilijk ontkend worden.

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch.

De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten :

Since August, more than four out of five Afghan households have experienced significant decreases or elimination in income. At the same time, the country's overall economy and banking system has been almost completely incapacitated by decisions by the US and other governments to cut off Afghanistan's Central Bank, officially the Da Afghanistan Bank, from the international banking system. This has led to a massive liquidity crisis and nationwide shortages of banknotes in both US dollars and the Afghan currency, afghanis.

(...)

Private Afghan banks cannot cover withdrawals by depositors, including humanitarian aid organizations. Even when funds are transmitted electronically into banks, to pay for humanitarian operations, wages, or remittances, banks' lack of physical cash means that funds cannot be withdrawn. This is because Afghanistan's Central Bank, short on banknotes in both US and Afghan currency, has severely restricted transfers of banknotes to private banks, and imposed limits on withdrawals of afghanis, while also prohibiting many types of electronic transactions in US dollars. Private banks therefore lack adequate local currency to cover withdrawals, have few or no dollars in cash, and without significant assets on deposit, are unable to extend credit.

(...)

Afghanistan's economic collapse was caused by a combination of factors and decisions taken by governments and international institutions, outlined below, and on a larger level, by the US and the Taliban's failure to reach an agreement to avert the humanitarian impacts of the change in governance in August 2021.

(...)

Since the August 2021 takeover, Taliban authorities have arbitrarily arrested and attacked activists, journalists, and former government officials. They have imposed policies and practices that violate the rights of women and girls to education, employment, health, and freedom of movement, among other basic rights. Under these circumstances, donor governments are understandably reluctant to adopt actions and measures that would bolster the Taliban's rule or facilitate further rights violations.

Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk 'derden' verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan.

Human Rights Watch recommends that:

- Governments, the UN, the World Bank, and the Taliban should work to reach an agreement to allow the Afghanistan Central Bank access to the international banking system and provide it with its requisite credentials. As an initial step, the US Treasury Department and other financial authorities should issue licenses and guidance to allow the Central Bank to engage in limited settlement transactions with outside private banks so that the bank can pay its World Bank dues and process or settle incoming dollar deposits from legitimate private depositors – such as UNICEF, the UN Development Program, remittance banks, and other legitimate actors – and purchase banknotes to hold commercial auctions for private banks in Afghanistan.*
- Governments, the UN, the World Bank, and the Taliban should work to urgently reach an agreement on a mechanism to restore wage support for essential workers and numerous food-for-work and other food insecurity programs that were providing purchasing power to millions of families across Afghanistan, including very poor and female-headed households.*
- If agreement involving the Central Bank is not possible, governments, the UN, and the World Bank should negotiate a short-term agreement with the Taliban to designate a private bank or other entity, independent of the Central Bank, to process large-scale humanitarian transactions (e.g., a “Humanitarian Exchange Facility” to facilitate payment of salaries of some essential humanitarian workers and other vital cash-for-work and other food security programs), to be monitored by officials with the World Bank, UN, or a designated third-party auditing entity.*
- The US Treasury and other authorities should then issue guidance to allow the designated private bank or entity to utilize incoming electronic dollar deposits from humanitarian agencies to purchase US dollar currency outside the country and transport them, under international monitoring, for deposit in private banks in Kabul. Remittance banks should be provided with additional licenses to allow arrangements with the Central Bank and private banks to facilitate legitimate US dollar transactions and, if necessary, physical shipments, monitored by an independent auditor.*
- In the absence of any agreements, the UN should continue to use whatever means are at its disposal to continue shipments of currency to Afghanistan for humanitarian purposes. The Taliban should cooperate in allowing these shipments, allowing deposits into independent private banks, and permitting the UN to use the funds independently and without interference.*

- The US, along with other governments, should immediately undertake sanctions policy reviews, adjust current measures accordingly, and issue new licenses and guidance to facilitate liquidity and availability of paper currency to address the humanitarian crisis.
- UN Security Council members should take immediate steps to ensure that legitimate financial transactions related to humanitarian activities and the provision of other essential goods and services are excluded from the scope of UN sanctions.
- UN Security Council members should also reach agreement on issuing new guidance or "Implementation Assistance Notices," and take other steps to ensure that UN sanctions do not present obstacles to legitimate financial transactions involving the Central Bank, related to humanitarian and other essential work by international and Afghan actors.
- The Taliban should end violations of human rights, including abusive policies targeting women and girls that have deepened the gendered impact of the humanitarian crisis. Donors, the UN, and other international institutions should press the Taliban to stop violating rights and should promote the establishment of robust mechanisms to monitor human rights, such as through the mandate renewal of the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) and the establishment of a UN special rapporteur on Afghanistan.

De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

De weinig humanitaire hulp die Afghanistan op heden bereikt wordt verder bemoeilijkt door toedoen van de Taliban. Dat wordt ook bevestigd door Uw Zetel in arrest nr. 278 701 dd. 13 oktober 2022, p. 32 :

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 178).

Hoewel vaststaat dat in een grote meerderheid van districten (min. 57%, hetgeen mogelijk nog een onderschatting is) de toelevering van humanitaire hulp wordt bemoeilijkt door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel, wordt alsnog geconcludeerd dat niet blijkt dat humanitair personeel op systematische wijze wordt verhinderd in de uitoefening van haar werkzaamheden. Dergelijke conclusie tart werkelijk elke verbeelding. De interferenties zijn bovendien afkomstig van lokale (Taliban)overheden, zodat er wel degelijk een bepaalde systematiek en wederkerigheid in het optreden van de lokale overheid te begrijpen valt.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Verzoeker dreigt omwille van stigmatisering en uitstoting in onmenselijke omstandigheden terecht te komen. Het argument van verwerende partij dat verzoeker over financiële middelen lijkt te beschikken is op niets gestoeld. Verzoekende partij werd inderdaad met steun van zijn familie naar Europa gestuurd, maar daaruit kan niet zonder meer een financiële reserve worden afgeleid. Wel integendeel: vaak worden hiervoor schulden aangezien bij kennissen of familie en/of worden gronden verkocht, hetgeen de voedselnood voor verzoeker bij terugkeer en diens familie alleen maar groter maakt. Ook in het geval van verzoeker werd de reis georganiseerd met hulp van de maternale oom die hiervoor een schuld moest aangaan. De openstaande schuld, het risico op stigmatisering door de lokale gemeenschap en de bijzondere ernstige humanitaire en financiële crisis maken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht kan komen in een onmenselijke situatie. Minstens werd dit risico niet afdoende onderzocht door verwerende partij.

Het enig middel is ernstig."

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM, zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar de ernstige humanitaire crisis die gaande is in Afghanistan, merkt de Raad op dat dit element eveneens werd besproken in haar arrest nr. 288 099, waarbij de beslissing van de CGVS in verzoekers dossier wordt bestendigd. De Raad herhaalt dat uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (cf. HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Hoewel uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, maakt het EHRM echter wel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door objectieve factoren enerzijds, dan wel actoren anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (cf. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van bepaalde actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

De Raad herhaalt dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

Echter heeft de Raad in haar arrest nr. 288 099 reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij

terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verder stelde de Raad vast dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan toont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ingevolge arrest nr. 288 099 is reeds vast komen te staan dat het enkele feit dat er in Afghanistan een ernstige humanitaire crisis woedt, waarmee bovendien uitdrukkelijk rekening wordt gehouden in de bestreden beslissing, onvoldoende is om aan te tonen dat verzoeker op persoonlijke en specifieke wijze een risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker brengt in het kader van de huidige procedure geen concrete elementen aan die toelaten een ander oordeel te vellen.

Bovendien heeft verweerder bij het nemen van de huidige bestreden beslissing een duidelijke en individuele afweging gemaakt omtrent het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder motiveert: *“Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken. Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).”*

Verzoeker is het oneens met deze beoordeling. Hij betoogt dat deze motivering slechts stereotiep is. Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Verder betoogt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij dreigt omwille van stigmatisering en uitstoting in onmenselijke omstandigheden terecht te komen. Dat hij over financiële middelen lijkt te beschikken is op niets gestoeld. Wel integendeel zijn oom heeft schulden aangegaan om zijn reis naar Europa te kunnen financieren. De openstaande schuld, het risico op stigmatisering door de lokale gemeenschap en de bijzonder ernstige humanitaire en financiële crisis maken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht kan komen in een onmenselijke situatie.

De Raad bemerkt dat verzoeker ruim twee jaar was tewerkgesteld en een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur had. Op basis hiervan is het niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zelf een inkomen kan genereren en dus in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer in de mogelijkheid zou zijn om zelf een inkomen te verwerven. Hij brengt geen enkel bewijs bij waaruit blijkt dat hij in een preciaire financiële situatie zou terechtkomen, noch van het feit dat hij bepaalde schulden zou moeten aflossen. Daarenboven verklaarde verzoeker nog over een familiaal netwerk te beschikken in Afghanistan. Verzoekers ouders en drie broers wonen nog steeds in de beweerde regio van herkomst en verzoeker verklaarde met hen het contact te onderhouden. Het enkele feit van de humanitaire en financiële crisis in Afghanistan betekent niet dat verzoeker in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling.

Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 3 van het EVRM hierdoor zou worden geschonden.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 van de Raad, stipt de Raad aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN